

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 8 maja 2023 r.

Pozycja 150

POSTANOWIENIE

z dnia 31 października 2016 r.

Sygn. akt Ts 91/16

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Leon Kieres,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej D.K. w sprawie zgodności:

art. 126 § 1 w zw. z art. 126 § 10 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. Nr 90, poz. 557, ze zm.) z art. 64 ust. 1-3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

nadać skardze konstytucyjnej dalszy bieg.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 13 maja 2016 r. (data nadania) D.K. (dalej: skarżący) wystąpił o stwierdzenie, że art. 126 § 1 w zw. z art. 126 § 10 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz.U.90.557, ze zm.; dalej: kkw) w zakresie, w jakim nie pozwala skazanemu odbywającemu karę pozbawienia wolności na wykorzystywanie przysługującego mu prawa własności zgodnie z własną wolą, tj. nie pozwala na korzystanie w czasie odbywania kary pozbawienia wolności ze zgromadzonych środków finansowych, w tym także nie pozwala na przeznaczenie tychże środków finansowych na poczet spłaty grzywny orzeczonej na rzecz skazanego, jest niezgodny z art. 64 ust. 1-3 Konstytucji.

Skarga konstytucyjna została złożona w związku z następującą sprawą. Decyzją z 19 listopada 2015 r. Dyrektor Aresztu Śledczego w W. (dalej: Dyrektor Aresztu Śledczego) rozpatrzył negatywnie prośbę skarżącego o zamianę grzywny na zastępczą karę pozbawienia wolności lub zastępczą karę aresztu (sprawa [...]). Powyższa decyzja 7 grudnia 2015 r. została podtrzymana przez Dyrektora Aresztu Śledczego z uwagi na brak nowych okoliczności lub faktów mogących mieć wpływ na zmianę uprzedniej decyzji. W wyniku skargi skarżącego Sąd Okręgowy w W. – XI Wydział Penitencjarny i Nadzoru nad Wykonywaniem Orzeczeń Karnych postanowieniem z 18 grudnia 2015 r. utrzymał w mocy decyzję Dyrektora Aresztu Śledczego (sprawa [...]).

Zdaniem skarżącego zakwestionowane przepisy art. 126 § 1 w zw. z art. 126 § 10 kkw ograniczają uprawnienie skazanego do dysponowania zgromadzonymi środkami finansowymi, a tym samym ograniczają prawo własności, które podlega ochronie prawnej jednolitej dla

wszystkich, w tym również dla osób pozbawionych wolności, co w konsekwencji prowadzi do naruszenia praw określonych w art. 64 ust. 1-3 Konstytucji.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 37 ust. 1 w związku z art. 50 ustawy z dnia 22 lipca 2016 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz.U.1157; dalej: ustawa o TK) skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym, podczas którego Trybunał bada, czy odpowiada ona określonym przez prawo wymaganiom, a także czy nie zachodzą przesłanki, o których mowa w art. 40 ust. 1 ustawy o TK.

Jak ustalił Trybunał, skargę konstytucyjną złożył w imieniu skarżącego adwokat, który został ustanowiony z urzędu.

Skarżący wyczerpał przysługującą mu drogę prawną, ponieważ postanowienie Sądu Okręgowego w W. – XI Wydział Penitencjarny i Nadzoru nad Wykonywaniem Orzeczeń Karnych z 18 grudnia 2015 r. (sprawa [...]) jest prawomocne i nie przysługują od niego żadne zwyczajne środki zaskarżenia.

Trybunał stwierdza też, że skarżący dochował trzymiesięcznego terminu do wniesienia skargi zastrzeżonego w art. 47 ustawy o TK. Postanowienie Sądu Okręgowego w W. zostało doręczone skarżącemu 24 grudnia 2015 r., który następnie 28 grudnia 2015 r. wystąpił z wnioskiem o wyznaczenie mu pełnomocnika z urzędu. Postanowienie Sądu Rejonowego o wyznaczeniu z urzędu zostało doręczone pełnomocnikowi 18 kwietnia 2016 r., a skarga została złożona 13 maja 2016 r. (data nadania).

Zdaniem skarżącego art. 126 § 1 w zw. z art. 126 § 10 kkw ograniczają uprawnienie skazanego do dysponowania zgromadzonymi środkami finansowymi, a tym samym ograniczają prawo własności, które podlega ochronie prawnej jednolitej dla wszystkich, w tym również dla osób pozbawionych wolności, przez co są niezgodne z art. 64 ust. 1-3 Konstytucji.

W ocenie Trybunału skarżący prawidłowo określił przedmiot kontroli (art. 48 ust. 1 pkt 1 ustawy o TK), wskazał, jakie konstytucyjne prawa i w jaki sposób zostały – jego zdaniem – naruszone (art. 48 ust. 1 pkt 2 ustawy o TK), a także skargę należycie uzasadnił (art. 48 ust. 1 pkt 3 ustawy o TK).

Skarżący zarzuca naruszenie przede wszystkim prawa do dysponowania środkami stanowiącymi jego własność (art. 64 ust. 1-3 Konstytucji). Trybunał stwierdza, że analiza tego zarzutu nie daje podstaw do ocenienia go jako oczywiście bezzasadnego.

Zatem skoro złożona skarga spełnia wymagania przewidziane w ustawie o TK, a nie zachodzą okoliczności określone w art. 40 ust. 1 ustawy o TK to zasadne było nadanie jej dalszego biegu.